

Με αγώνες φεύγει ο Συναγερμός και η πολιτική του

Ο πανικός του Αναστασιάδη για την λαϊκή δυσaráσκεia εξαιτίας της πολιτικής της κυβέρνησης δεν κρύβεται με τίποτα. Μιλá για «απεξάρτηση» του κόμματος του απο την κυβερνητική πολιτική και κρατά αποστάσεις απο κυβερνητικές αποφάσεις ενώ πριν μερικούς μήνες υπεράσπιζε με πάθος αυτή την ίδια κυβερνητική πολιτική.

Τα κόμματα της αντιπολίτευσης όμως μοιάζουν δυστακτικά όχι μόνο στο να προχωρήσουν σε κινητοποιήσεις αλλά και στη συγκρότηση της ίδιας της εκλογικής συνεργασίας για την οποία μιλούν εδώ και καιρό. Στην ουσία μοιάζουν να φοβάται το ένα το άλλο και τις πιθανές τρικλοποδιές που θα μπορούσε να δεχτεί απο τους «συμμάχους» του. Οι εμπειρίες απο τέτοιες συνεργασίες στο παρελθόν είναι για όλους νοπές και πικρές.

Αυτό που σίγουρα όμως δεν συζητούν είναι αυτό που ενδιαφέρει περισσότερο τους εργαζόμενους. Τι θα κάνει ο νέος πρόεδρος με την ΑΤΑ που την κουτσούρεψε ο Κληρίδης; Τι θα κάνει με τα νοσοκομεία που κοντεύει να τα διαλύσει η πολιτική της λιτότητας και των περικοπών; Τι θα κάνει με τις ιδιωτικοποιήσεις που έχει ήδη εξαγγείλει η κυβέρνηση; Τι θα κάνει με τις φορολογίες, την ακρίβεια, τις συντάξεις, τους μισθούς πρόσληψης και ένα σωρό άλλα θέματα που απειλούν τις κατακτήσεις και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Δεν έχουν πεί ακόμη λέξη για το τι θα κάνει ο νέος πρόεδρος για την Παλαιστίνη και τις διευκολύνσεις που δίνει η κυβέρνηση στους σιωνιστές δολοφόνους και τους ιμπεριαλιστές συμμάχους τους για να διεξάγουν αυτό το πόλεμο, όπως και το πόλεμο στο Αφγανιστάν ή εναντίον του ΙΡΑΚ.

Απο τα πάνω

Ολ αυτά είναι αποτέλεσμα του ότι προσπαθούν να συγκροτήσουν μια σύμμαχία απο τα πάνω, με συνομιλίες, συμβιβασμούς και υστεροβουλίες. Ο καθένας ψάχνει τη φόρμουλα που θα τον βόλευε καλύτερα και θα του εξασφάλιζε μια καλύτερη θέση στην νέα κυβερνητική συμμαχία. Γι αυτό και ο ένας φοβάτε τον άλλο και οι μανούβρες και οι απειλές διαδέχονται η μία την άλλη.

Ακόμη και αν καταλήξουν σε μια κοινή συμφωνία τα τρία κόμματα είναι αμφίβολο αν θα εξασφαλίσουν και την υποστήριξη του κόσμου ώστε να κερδίσουν τις εκλογές. Ιδιαίτερα αν υποψήφιος τους θα είναι κάποιος ξεφωνημένος συντηρητικός όπως ο Τάσος Παπαδόπουλος.

Για να εξασφαλιστεί η επιτυχία της συνεργασία δεν είναι αρκετή η αριθμητική συνάθρηση των εκλογικών ποσοστών τους και ένα πρόγραμμα διακηρύξεων και υποσχέσεων που θα επισφραγιστεί με μερικές καπακωτές αλλά χρειάζεται να είναι πειστική στη πράξη και να δίνει προοπτική στους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας.

Μια πραγματική συμμαχία και συνεργασία χτίζεται μέσα σε ένα κοινό μέτωπο δράσης, μέσα απο τους αγώνες ενάντια στη πολιτική της κυβέρνησης, και την αστίσταση στις επιθέσεις της. Αυτό είναι κάτι που δοκιμάζεται στη πράξη και δεν εξασφαλίζεται με διακηρύξεις λίγες βδομάδες ή μήνες πριν τις εκλογές. Η εμπειρία απο τις Γαλλικές εκλογές και την άνοδο του Λεπέν είναι η πιο πρόσφατη και πικρή επιβεβαίωση αυτής της πραγματικότητας.

Δεν μπορείς να θέλεις να συγκροτήσεις μέτωπο ενάντια στη κυβέρνηση και να στηρίζεις τις επιλογές της, ή να κρατάς μια μεσοβέζικη στάση στις ιδιωτικοποιήσεις στο θέμα της ΑΤΑ, τις φορολογίες, τις αυξήσεις των καυσίμων, για το ρατσισμό και τον πόλεμο.

Αυτή θα έπρεπε να είναι η ατζέντα όχι μόνο για τις συζητήσεις για την τριμερή συνεργασία αλλά και

για ένα κοινό πρόγραμμα δράσης που να έχει στο κέντρο του τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας. Μέσα από μια τέτοια πορεία θα ήταν πολύ πιο εύκολο να συμφωνήσουν τα κόμματα και να βρουν τον κοινό υποψήφιο που σίγουρα δεν θα ήταν κάποιος Τάσος Παπαδόπουλος αλλά κάποιος που να εκφράζει αυτή την αγωνιστική και αντιδεξιό διάθεση του κόσμου.

Υποψήφιος της Αριστεράς

Το κύριο βάρος για μια τέτοια πορεία πέφτει στο ΑΚΕΛ που όχι μόνο είναι η μεγαλύτερη δύναμη στο χώρο της αντιπολίτευσης αλλά σήμερα συσπειρώνει και τα πιο πρωτοπόρα κομμάτια της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Το ΑΚΕΛ θα επρεπε να μπει μπροστά και να παίξει τον ρόλο της δύναμης που στηρίζει και ενισχύει τους αγώνες των εργαζομένων.

Μια τέτοια προοπτική για ένα μέτωπο δράσης ακόμη και αν δεν είχε την υποστήριξη της ηγεσίας των άλλων κομμάτων θα εξασφάλιζε την υποστήριξη της μεγάλης μάζας των απλών μελών όχι μόνο του ΔΗΚΟ και του ΚΙΣΟΣ αλλά και πολλών εργαζομένων που στήριξαν τον Κληρίδη στις προηγούμενες εκλογικές αναμετρήσεις και σήμερα δέχονται τα κτυπήματα από την πολιτική του.

Αντί όμως το ΑΚΕΛ να προσανατολιστεί σε κάτι τέτοιο στην ουσία προσπαθεί να εμφανιστεί σαν η συναινετική δύναμη και να εξασφαλίσει διαπιστευτήρια ήπιας και συνετής διαχείρισης. Αντί να στηρίξει δυναμικά τις διεκδικήσεις και τα συμφέροντα της εργατικής τάξης ψάχνει τις μέσες λύσεις που να είναι από όλους δεκτές. Δεν είναι με αυτή τη μέθοδο όμως η εργατική τάξη που κέρδισε ότι έχει μέχρι σήμερα αλλά με τους αγώνες της κόντρα στο κατεστημένο, την κυβέρνηση και το κεφάλαιο.

Οι αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας για άλλη μια φορά μένουν εκτεθιμένοι και μετέωροι από τις επιλογές της ηγεσίας τους. Πολλοί από αυτούς διερωτούνται γιατί να ψηφίσουν τον υποψήφιο της συνεργασίας, ιδιαίτερα όταν σκέφτονται ότι ο πιο πιθανός υποψήφιος της θα είναι ο Τάσος Παπαδόπουλος.

Βέβαια κανένας υποψήφιος και καμιά εκλογική αναμέτρηση, βουλευτική ή προεδρική δεν θα μπορούσε να φέρει μια ριζική αλλαγή στη κοινωνία. Αυτό μόνο μέσα από τους αγώνες μας για ανατροπή αυτού του συστήματος που γεννά την καταπίεση, τη φτώχεια, τους πολέμους και τη δυστυχία, μπορούμε να το εξασφαλίσουμε.

Ωστόσο οι εκλογές είναι μια μάχη που η μεγάλη μάζα των απλών ανθρώπων τη θεωρούν σημαντική. Γι αυτό και έχει σημασία αυτός που βλέπουν σαν το «δικό τους» υποψήφιο να πάρει μεγάλα ποσοστά. Γι αυτό ένας αριστερός υποψήφιος, όπως ο Χριστόφιας ακόμη και αν δεν εκλεγεί θα πάρει σίγουρα ένα σημαντικό ποσοστό ψήφων, πολύ μεγαλύτερο απ ό τι τα ποσοστά του ΑΚΕΛ. Μια τέτοια υποψηφιότητα, ανεξάρτητα από τις προθέσεις του ίδιου του Χριστόφια ή του ΑΚΕΛ θα δώσει την αίσθηση μέσα στις μάζες των εργαζομένων ότι επιτέλους θα δώσουμε την απάντηση μας στο κεφάλαιο. Θα στηρίξει την αυτοπεποίθηση και την αγωνιστική διάθεση των πιο πρωτοπόρων κομματιών της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Ενα κοινό μέτωπο δράσης με μια τ

έτοια υποψηφιότητα έχει πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας ακόμη και χωρίς την στήριξη των ηγεσιών των άλλων κομμάτων απ' ό τι μια τριμερής συνεργασία που συνομολογείται από τα πάνω με υποψήφιο τον Τάσο ή κάποιον άλλο σαν τον Τάσο Παπαδόπουλο.

Προς αυτή την κατεύθυνση είναι που πρέπει να στραφούν σήμερα όσοι μέσα στο ΑΚΕΛ αλλά και το ΚΙΣΟΣ είναι δυσαρεστημένοι με τις επιλογές της ηγεσίας τους. Πρώτα και κύρια σε μια αγωνιστική,

μαχητική αντιπολίτευση που να κοντράρει σε όλα τα επίπεδα την κυβέρνηση και την πολιτική της και σε ένα αριστερό υποψήφιο.

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Ασαφής Αρχαιοθήκη](#), [Εργατική Δημοκρατία \(Τεύχος 111\)](#), [Δεκαετία 2000-2009](#), [Λευκωσία \(νότια\)](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:ergatikidimokratia:no111:opinion>

Last update: **2021/03/05 16:08**

